

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444
email: posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-02809/13-4

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
pracoviště Hybernská 18, Praha 1

osobně: *M* obálka: _____

Došlo dne: **24 -04- 2013**

.....² krát*M*.....⁽³⁾ příloh
kolky*popis*

Městský soud v Praze
pracoviště Praha 1
Hybernská 18
111 21 Praha 1

Praha 19. dubna 2013

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby a předložení úplného spisového materiálu ke sp. zn. 6 A 42/2013

Žalobce: Česká pošta, s.p.
se sídlem Politických vězňů 909/4, 110 00 Praha 1
IČ: 47114983

zastoupen: Mgr. Michalem Mazlem, advokátem
se sídlem Vinohradská 938/37, 120 00 Praha 2

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů
se sídlem pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

DVOJMO

K výzvě Vašeho soudu podává Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“ nebo „žalovaný“) ve stanovené lhůtě jednoho měsíce (výzva s žalobou byla Úřadu doručena dne 26. března 2013) následující vyjádření žalovaného k obsahu žaloby, resp. k jejím podstatným bodům.

Současně žalovaný soudu předkládá úplný spisový materiál ve věci, tj. kontrolní spis čj. INSP1-3568/12.

Žalovaný neuplatňuje námitku podjatosti a souhlasí s projednáním věci bez jednání.

I.

Žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 3. ledna 2013 čj. INSP1-3568/12-16 bylo vydáno v rámci kontroly vedené Úřadem s žalobcem.

Kontrolou provedenou u žalobce v období od 25. dubna 2012 do 25. září 2012 inspektorkou Úřadu RNDr. Kamilou Bendovou, CSc., která byla ukončena kontrolním protokolem zn. INSP1-3568/12-12/BYT ze dne 4. října 2012, bylo zjištěno, že žalobce provozuje technologii GPS lokalizace, kterou shromažďuje v rozporu s § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. osobní údaje svých zaměstnanců. Proto bylo také žalobci uloženo opatření k nápravě spočívající v likvidaci shromážděných osobních údajů a zákazu dalšího zpracování osobních údajů ve stanoveném rozsahu.

Námítky žalobce proti kontrolnímu protokolu byly vypořádány napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu čj. INSP1-3568/12-16 ze dne 3. ledna 2013, které nabylo právní moci dne 7. ledna 2013 a kterým byla uložena opatření částečně změněna.

II.

Žalobce podanou žalobou napadá uložena opatření k nápravě, konkrétně rozhodnutí předsedy Úřadu čj. INSP1-3568/12-16 ze dne 3. ledna 2013 ve výrocích IX. a X. Těmito výroky bylo rozhodnuto o námítkách žalobce proti opatření k nápravě uloženými kontrolním protokolem zn. INSP1-3568/12-12/BYT ze dne 4. října 2012.

Kontrolním protokolem ve spojení s rozhodnutím předsedy Úřadu o námítkách byla žalobci uložena opatření k nápravě spočívající v povinnosti zlikvidovat dosud zpracovávané osobní údaje v souvislosti s provozováním předmětné technologie GPS lokalizace s výjimkou údajů o navštívených doručovacích místech (v rozsahu místo a čas), zpracovávaných za účelem zajištění kvality poskytované poštovní služby a vyřízení reklamací, a dále bylo žalobci uloženo nezpracovávat údaje z každého pracovního dne, resp. z každého dne, kdy je doručovací okrsek obsluhován, s výjimkou údajů vypovídajících o navštívených doručovacích místech (v rozsahu místo a čas) zpracovávaných za účelem zajištění kvality poskytované poštovní služby a vyřízení reklamací.

Žalobce považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné, a to z toho důvodu, že rozhodnutí o opatření k nápravě nevyhovuje požadavkům § 68 správního řádu. Dále uvádí, že byl porušen i § 15 odst. 1 zákona o státní kontrole. Žalobce dále podrobně rozvíjí svoje argumenty a uvádí důvody, ze kterých nepřezkoumatelnost spatřuje.

K tomuto bodu žaloby žalovaný uvádí, že se domnívá, že napadené rozhodnutí předsedy Úřadu splňuje veškeré požadavky správního řádu na přezkoumatelnost. Rozhodnutí uvádí, z jakých podkladů předseda Úřadu vycházel, jak se vypořádal s jednotlivými argumenty žalobce a k jakým závěrům dospěl. V případě části rozhodnutí týkající se uložených opatření k nápravě je třeba přihlížet k rozhodnutí jako k celku (např. argumentace na str. 7 až 9), ze kterého vyplývají důvody, které žalovaného vedly ke změně opatření k nápravě a proč považuje toto opatření k nápravě za důvodné a zákonné. V jednotlivých pasážích rozhodnutí, které žalobce cituje, žalovaný nespátřuje nic nepřezkoumatelného, resp. nic, co by odporovalo požadavkům správního řádu na odůvodnění správního rozhodnutí.

K tvrzení žalobce, že žalovaný nesoustředil ke svému rozhodnutí všechny podklady, nevyložil, které podklady vzal v úvahu, proč považuje námítky účastníka za liché atd., žalovaný uvádí, že žalobce nepřihlíží ke specifickému procesu, ve kterém jsou podle zákona č. 101/2000 Sb. ukládána opatření k nápravě. Žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím o námítkách proti kontrolnímu protokolu ve smyslu § 18 zákona o státní kontrole, resp. § 40

zákona č. 101/2000 Sb., ve kterém je předseda Úřadu vázán jak podanými námitkami a jejich odůvodněním, tak současně kontrolním protokolem a v něm dokumentovanými kontrolními zjištěními; to znamená, že žalobcem uváděné požadavky lze vztáhnout pouze na kontrolní protokol v části ukládající opatření k nápravě, neboť v řízení o námitkách již žádné dokazování prováděno nebylo a ani být nemohlo, nebyly shromažďovány ani žádné další podklady. S jednotlivými námitkami se poté předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí vypořádal v plném rozsahu, a žalobce neuvádí, která dílčí námitka či který jeho argument zůstal nevypořádán. Pokud se jedná o přezkoumatelnost samotného kontrolního protokolu, žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, kde se touto otázkou zabýval a dospěl k závěru, že kontrolní protokol a kontrolní zjištění jsou pro učiněné kontrolní závěry a uložená opatření k nápravě dostatečné.

Pokud se jedná o opatření ve znění, které vyplývá z rozhodnutí o námitkách, žalovaný uvádí, že důvody, na základě kterých bylo toto opatření uloženo, jsou v rozhodnutí uvedeny, a to jak na str. 11, tak na str. 7 až 9, na které je odkazováno. Žalovaný se tedy domnívá, že tento žalobní bod není důvodný a rozhodnutí je dostatečně přezkoumatelné.

III.

V další části žaloby žalobce napadá nedostatečná a nesprávná skutková zjištění a jejich nesprávné právní hodnocení žalovaným. Žalovaný k jednotlivým částem uvádí následující.

Ve vztahu k nedostatečnému zjištění skutečného stavu věci, tedy k tomu, zda používaná technologie GPS lokalizace představuje zpracování osobních údajů, jinak řečeno zda lze touto technologií získané informace přiřadit ke konkrétní fyzické osobě, žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, a současně uvádí, že je obecně známou skutečností pro každého občana, který kdy využil poštovních služeb, že je možné zpětně zjistit a dokladovat, který konkrétní poštovní doručovatel v ten který den obsluhoval daný poštovní okrsek (lze se s tím setkat při reklamaci poštovní služby, nebo při stížnosti např. na to, že nebyla řádně učiněna výzva při doručování doporučené zásilky atd.). Žalovaný se proto domnívá, že bylo možné i na základě kontrolních zjištění konstatovat, že se jedná o zpracování osobních údajů, neboť dle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. pro závěr, aby určitá informace byla osobních údajem, postačuje, pokud je jí možné vztáhnout i jen k identifikovatelné fyzické osobě. Právě uvedená možnost identifikovatelnosti (kterou nevylučuje oddělení jednotlivých databází) přitom u žalobce nastala. Jinými slovy, pokud je možné zpětně zjistit, která osoba obsluhovala který okrsek, a současně v jiné databázi jsou data z GPS trackeru, a obě tyto informace spravuje dokonce jedna a ta samá osoba (tedy žalobce), nelze hovořit o tom, že by nebylo možné tyto údaje propojit (byť tomu třeba mohou formálně bránit vnitřní předpisy žalobce, nebo jiná technicko-organizační opatření). Možnost takového propojení zde ovšem reálně existuje, nelze ji vyloučit, a proto se o osobní údaje ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb. jedná.

Žalovaný dále uvádí, že dle svého názoru nijak nedezinterpretoval námitky žalobce proti kontrolnímu protokolu. Ostatně i z citace námitek v žalobě je zřejmé, že pokud žalobce tvrdí, že účelem technologie není ztotožnění konkrétní osoby, neznamena to, že taková možnost neexistuje. Z hlediska zákona č. 101/2000 Sb. je třeba rozlišovat mezi účelem technologie (který může prostřednictvím zpracování osobních údajů směřovat např. k vytváření statistických dat; ostatně i např. sčítání lidu nemá za účel ztotožnění konkrétní osoby, ale získání statistických údajů o populaci, přesto není pochyb, že se jedná o zpracování osobních údajů), mezi způsobem, jakým je technologie použita, a mezi účelem zpracování osobních údajů [ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb.]. Jak vyplývá z další citace námitek, žalobce sám připouští, že propojení údajů je možné a reálné (např. při vyřizování reklamací).

K další části žaloby žalovaný uvádí, že i informace o výkonu sjednané práce je samozřejmě osobním údajem, neboť je to informace týkající se konkrétní fyzické osoby (osobním údajem je např. informace o tom, kolik a kdy který doručovatel doručil zásilek, informace o tom, kolik výrobků za směnu vyrobí dělník v továrně stejně jako informace o tom, kolik spisů vyřídil za měsíc daný úředník nebo soudce atd.). Zpracování takové informace lze považovat za legální a legitimní [ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb.] a možné bez souhlasu subjektu údajů dle § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., ovšem s výjimkou, kdy takové zpracování zasahuje hrubým a nepřiměřeným způsobem do soukromí zaměstnanců (tedy zejména v případech postupu v rozporu s § 316 odst. 2 zákoníku práce). Z uvedeného vyplývá, že informaci o tom, zda se zaměstnanec vůbec zdržoval na místě výkonu své práce a zda svou práci vykonával, může žalobce zpracovávat a žalovaný ho v tomto nijak neomezuje, neboť tato informace bude vyplývat z údaje o tom, kdy a který doručovací bod poštovní doručovatel navštívil. Na druhou stranu se ovšem žalovaný domnívá, že informace o tom, jak a kudy se doručovatel pohyboval mezi jednotlivými doručovacími místy (tj. ono sledování jeho každého kroku) již není nezbytná a především je sledováním zaměstnance zasahujícím do jeho práva na soukromí. Pokud žalobce hovoří o vyhodnocení charakteru trasy, to lze učinit i způsobem šetrnějším k soukromí zaměstnanců, tedy jednorázovým sledováním celé trasy (tedy včetně cesty mezi jednotlivými doručovacími body), a nikoliv jejím každodenním sledováním.

Ohledně účelu spočívajícím v zajištění poskytování služeb v zákonem stanovené kvalitě, který jako další žalobní bod žalobce podrobně rozepisuje, žalovaný uvádí, že k této skutečnosti přihlédl v napadeném rozhodnutí, a to ve prospěch žalobce, jak vyplývá z odůvodnění na str. 7 a 8. Právě skutečnost, že žalobce je povinen zajistit poskytování poštovní služby ve stanovené kvalitě, byla také důvodem pro částečné vyhovění námitkám proti nápravným opatřením a jejich změně ze strany předsedy Úřadu. Tvzení žalobce jsou tedy nepravdivá a nepřesná, neboť žalobce polemizuje s něčím, v čem mu Úřad v převážné většině vyhověl. Jediná část, ve které Úřad žalobci nevyhověl, spočívá v údajích o pohybu poštovních doručovatelů mezi jednotlivými doručovacími body, tedy v nepřetržitém a každodenním sledování jejich pohybu, které žalovaný považuje za zásadní zásah do jejich soukromí. Současně se v souladu s § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb. nejedná dle žalovaného o údaje, které jsou pro účely zpracování prezentované žalobcem nezbytné, tedy jsou to údaje nadbytečné. Pokud žalobce odkazuje na informaci o době uchování osobních údajů, tak vedle toho, že tato skutečnost není pro posouzení uložených opatření k nápravě významná, pro jím uváděné účely (poměrování zátěže zaměstnanců) může nepochybně využívat agregovaná (statistická) data získaná z individuálních (tj. osobních) údajů.

K otázce existence zásahu do soukromí zaměstnanců žalovaný opět odkazuje na napadené rozhodnutí. Nad jeho rámec uvádí, že „systematické sbírání a uchovávání osobních údajů je zásahem do soukromého života. Nezáleží na tom, zda se jedná o údaje ze soukromí, či z veřejného života.... Zásahem do práva na soukromí je již samotné uchování takových údajů“ (Kmenc, J. Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, str. 914). Tyto závěry jsou podpořeny rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci Rotaru proti Rumunsku a Amann proti Švýcarsku. To, že soukromí není spojeno pouze s domovem v užším slova smyslu, ale také pracovištěm, obecně s každým prostorem, kde osoba uplatňuje své právo na vytváření a rozvíjení vztahů s ostatními lidmi, vyplývá i z rozsudku téhož soudu ve věci Niemietz proti Německu. K systematickému sběru dat o pohybu osob pomocí GPS lokátoru (byť samozřejmě v jiné situaci, než je případ žalobce) se Evropský soud pro lidská práva vyjádřil v rozsudku Uzun proti Německu. Žalovaný je i s ohledem na uváděnou judikaturu toho názoru, že nepřetržité a každodenní sledování každého pohybu zaměstnanců je nesporným zásahem do jejich práva na soukromí, a tento zásah není ospravedlnitelný a ani přiměřený účely zpracování, které žalobce uvádí. Jak již žalovaný uvedl výše, takto shromažďované údaje jsou nadbytečné pro účely, které žalobce deklaruje; stejných cílů lze dosáhnout i shromažďováním osobních údajů v menším rozsahu, který odpovídá opatření k nápravě dle

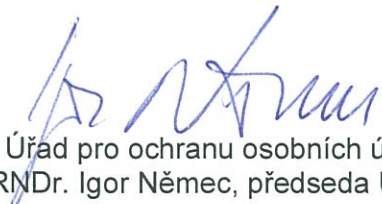
napadeného rozhodnutí o námitkách. Stejně tak dle žalobce neobstojí ani odkaz na soudní praxi k dodržování výkonu práce zaměstnancem, neboť i při kontrole této povinnosti musí zaměstnavatel postupovat přiměřeně a s respektem k právu na soukromí (tj. nelze umístit kameru do každé kanceláře a sledovat, zda zaměstnanec nepředstírá výkon práce, stejně tak nelze sledovat GPS trackerem každý pohyb zaměstnance).

V posledním bodu této části žaloby žalobce zpochybňuje závěr žalovaného o rozporu využití technologie GPS lokalizace s § 316 odst. 2 zákoníku práce. Žalovaný trvá na svém závěru, že činnost poštovního doručovatele nelze v žádném případě považovat za zvláštní povahu činnosti zaměstnavatele (při rozvinutí této úvahy žalobce by zvláštní povahu mohla mít prakticky každá činnost). Skutečnost, že poštovní služba je činností ve veřejném zájmu, navíc podléhající listovnímu tajemství, dle názoru odvolacího orgánu z této služby nečiní zvláštní povahu činnosti, a především, i pokud by tomu tak bylo, neexistují žádné zvláštní důvody pro sledování zaměstnanců prostřednictvím GPS. Žalovaný dále uvádí, že ojedinělý názor komentářové judikatury v dané souvislosti nepovažuje za určující (navíc komentář sám považuje sledování pracovní výkonnosti za nejvíce omezující), a především uvádí, že tento závěr (že důvodem sledování zaměstnanců může být i kontrola jejich pracovní výkonnosti) je v rozporu rovněž se závěrem uvedeným v rozsudku Městského soudu v Praze čj. 6 Ca 227/2008-71 ze dne 27. září 2011.

Žalovaný se dále domnívá, že ani závěrečné žalobní námitky nejsou důvodné, neboť napadené rozhodnutí obsahuje ve výrokové části odkaz jak na § 40 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., tak na § 18 zákona o státní kontrole, tedy splňuje náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu, a je řádně odůvodněno. Pokud žalobce odkazuje na § 89 odst. 2 správního řádu, jak již bylo uvedeno výše, uvedené ustanovení se na dané řízení nevztahuje, neboť se jedná o speciální právní úpravu, kdy o opravném prostředku proti opatření k nápravě (jakožto rozhodnutí o právech a povinnostech kontrolovaného) je rozhodováno v řízení o námitkách podle zákona o státní kontrole (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 74/2009). Předseda Úřadu je přitom vázán podanými námitkami, kterým může pouze vyhovět, částečně vyhovět nebo je zamítnout. Současně žalovaný uvádí, že z výše uvedených důvodů neshledal důvod pro zrušení uložených opatření k nápravě, a po provedené změně je považuje za zákonná a důvodná.

IV.

S ohledem na uvedené se žalovaný domnívá, že žaloba je nedůvodná a založená na nesprávném právním názoru žalobce, a proto navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Úřad pro ochranu osobních údajů
RNDr. Igor Němec, předseda Úřadu